

αλληλεγγύη

στους αναρχικούς που διώκονται για
τη διπλή απαλλοτριώση στο Βελβεντό

~τα εισηγητικά κείμενα της εκδήλωσης που πραγματοποιήθηκε
στις 22.11.2013 στο Πολυτεχνείο και οι τοποθετήσεις των
συντρόφων κατά την έναρξη της δίκης στις 29.11.2013
στην ειδική αίθουσα των φυλακών Κορυδαλλού~

Χρονικό της υπόθεσης

Την Παρασκευή 01.02.13 πραγματοποιείται διπλή ληστεία στην Αγροτική τράπεζα και το κατάστημα των ΕΛ.ΤΑ στο Βελβεντό Κοζάνης. Μετά από κινητοποίηση μεγάλης αστυνομικής δύναμης στην περιοχή, συλλαμβάνεται ένα άτομο έξω από την Πτολεμαίδα, ενώ έπειτα από καταδίωξη συλλαμβάνονται άλλα τρία άτομα στην Βέροια.

Από την πρώτη στιγμή της σύλληψής τους οι 4 δηλώνουν αναρχικοί. Πρόκειται για τους συντρόφους Γ. Μιχαηλίδη, Δ. Πολίτη, Ν. Ρωμανό και Α. Δ. Μπουρζούκο. Οι σύντροφοι απέφυγαν την ένοπλη συμπλοκή με τους διώκτες τους για να μην τεθεί σε κίνδυνο η ζωή διερχόμενου οδηγού που είχαν αναγκαστεί να σταματήσουν και να πάρουν μαζί τους στην προσπάθεια τους να διαφύγουν με το όχημά του οι υπόλοιποι σύντροφοι κατά τη διάρκεια της καταδίωξης.

Μετά από τη σύλληψή τους, οι σύντροφοι οδηγούνται στην αστυνομική διεύθυνση Βέροιας, όπου και βασανίζονται άγρια, επί ώρες, από τους ντόπιους μπάτσους. Την επόμενη ημέρα η κεντρική διοίκηση της αστυνομίας δημοσιοποιεί τις φωτογραφίες των χτυπημένων συντρόφων μας, μετά από φανερά εσκεμμένα, άθλια επεξεργασία με Photoshop και συνοδευόμενες από την κυνική δήλωση ότι η επεξεργασία έγινε για να είναι αναγνωρίσιμα τα πρόσωπα των συλληφθέντων και να διευκολυνθεί το έργο των αστυνομικών αρχών. Ακολούθησε ο γελοίος ισχυρισμός ότι οι συλληφθέντες αναρχικοί τραυματίστηκαν κατά τη σύλληψη.

Οι σύντροφοι από την πρώτη στιγμή διατηρούν μια ακέραια και αξιοπρεπή πολιτική στάση, στηρίζοντας την επιλογή της ληστείας πέρα κάθε λογική προσωπικού πλουτισμού ως μέρος της ανατρεπτικής πολιτικής τους αντίληψης και δράσης, γεγονός που προκαλεί την εκδήλωση πολλαπλών κινήσεων αλληλεγγύης από ένα ευρύ φάσμα του κινήματος. Σε σχεδόν όλες τις πόλεις της Ελλάδος πραγματοποιούνται κινήσεις αλληλεγγύης, από μικροφωνικές και πανό μέχρι επιθετικές ενέργειες. Άμεσα γίνεται συγκέντρωση στα δικαστήρια της Κοζάνης, όπου κρίνεται η προφυλάκιση των 4, ενώ στις 23.02 γίνεται κεντρική πορεία στην Βέροια, με τη συμμετοχή πάνω από 400 συντρόφων από πολλές πόλεις. Πρωτοφανές είναι το κλίμα τρομοϋστερίας που είχε επιβληθεί στην Βέροια μέρες πριν για την προσέλευση των αλληλέγγυων. Η κυκλοφορία στο κέντρο της πόλης είχε διακοπεί και οι κατασταλτικές δυνάμεις είχαν αποκλείσει τις κεντρικές οδούς επιτηρώντας την πόλη με στρατιωτικό χαρακτήρα.

Ακολουθήθηκαν συγκεντρώσεις αλληλεγγύης έξω από τις φυλακές και το εφετείο, μικροφωνικές, εκδηλώσεις, καθώς και πολύμορφες δράσεις, τόσο και στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό.

Το επόμενο διάστημα η αστυνομία εκδίδει δύο εντάλματα σύλληψης για δύο αναρχικούς συντρόφους, φωτογραφίζοντας τους μέσα από τα τηλεδικαστήρια ότι είναι αυτοί που διέφυγαν την σύλληψη χρησιμοποιώντας το αμάξι του διερχόμενου οδηγού.

Στις 30 Απρίλη του 2013 και μετά από μια ευρύτερη επιχείρηση συλλήψεων κατά αναρχικών στην περιοχή της Νέας Φιλαδέλφειας, συνελήφθησαν οι Άργυρης Ντάλιος και Φοίβος Χαρίσης, κατηγορούμενοι για συμμετοχή στην απαλλοτρίωση στο Βελβεντό.

Η δίωξη τους έγινε με βάση ευρήματα DNA, αυτή τη νέα ευέλικτη μεθοδολογία ενοχοποίησης αγωνιστών, μια αμφισβητήσιμη και ευέλικτη μέθοδο με στόχο την αναβάθμιση του κατηγορητηρίου.

Αυτή τη στιγμή οι σύντροφοί μας βρίσκονται αιχμάλωτοι στις φυλακές Κορυδαλλού. Καλούνται στις 29 Νοεμβρίου να δικαστούν στο ειδικό δικαστήριο στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού μετά από την συνοπτική ένταξή τους από τους ειδικούς εφέτες ανακριτές στην οργάνωση Σ.Π.Φ., τακτική που εφαρμόζεται σε αναρχικούς αγωνιστές ώστε να αναβαθμίζεται η ποινική κατηγορία παρατείνοντας την ομηρία τους.

Αξίζει σε αυτό το σημείο να αναφερθεί η πολιτική διαδρομή των 6 αγωνιστών.

Ο Ν. Ρωμανός, φίλος του Α. Γρηγορόπουλου, ήταν δίπλα του όταν δολοφονήθηκε από τη σφαίρα του Κορκορέα. Αρνήθηκε να παρουσιαστεί στο δικαστήριο, απαξιώνοντας και αμφισβητώντας ενεργά τους μηχανισμούς εξουσίας. Αυτό που επιχειρήθηκε να παρουσιαστεί από τα Μ.Μ.Ε. ως Ψυχολογικό τραύμα του συντρόφου, ήταν και είναι μια συνειδητή πολιτική επιλογή και τίποτα λιγότερο. Σήμερα, ο Σαραλιώτης έχει αποφυλακιστεί για τη συμμετοχή του στη δολοφονία.

Οι Α. Δ. Μπουρζούκος, Άργυρης Ντάλιος, Φοίβος Χαρίσης ενεργά μέλη των κινηματικών διαδικασιών, παρόντες σε συνελεύσεις, πορείες, αφισοκολλήσεις, δράσεις και εκδηλώσεις, στηρίζοντας τον αγώνα μέσα και έξω από τις φυλακές.

Ο Γ. Μιχαηλίδης και ο Δ. Πολίτης ήταν καταζητούμενοι με ένταλμα σύλληψης για συμμετοχή στην Ε.Ο. Σ.Π.Φ., ενώ οι ίδιοι με δημόσιο κείμενο τους είχαν δηλώσει ότι είναι αναρχικοί, κομμάτι του πολύμορφου κινήματος και είχαν επιλέξει το δρόμο της παρανομίας. Ο Γ. Μιχαηλίδης ήταν ένας από τους 27 συλληφθέντες για την επίθεση με μοτοκίνητο στο καζίνο της Πάρνηθας το 2007. Συλληφθέντας για τα επεισόδια στο 4ο Κοινωνικό Φόρουμ, που τότε είχε δηλώσει αναρχικός και είχε φυλακιστεί εκδικητικά. Τα Μ.Μ.Ε. τον παρουσίασαν ως "ο τοξοβόλος του Συντάγματος", όταν κατά τη διάρκεια των μαζικών αντιδημοκρατικών διαδηλώσεων σημάδεψε με το τόξο του τη βουλή.

Περί αλληλεγγύης

Η αλληλεγγύη αποτελεί μια ζωντανή, αμφίδρομη σχέση. Οι εκφάνσεις της πολλές. Στην περίπτωση των αιχμάλωτων αγωνιστών, είναι αυτή η σχέση που γκρεμίζει τα κάγκελα της φυλακής και τους μετατρέπει σε ενεργά μέλη του κινήματος. Η αλληλεγγύη είναι η συνθήκη που σπάει την απομόνωση των φυλακισμένων από την πολιτική τους οικογένεια.

Η αλληλεγγύη δεν αποτελεί μια υπόθεση των "κοντινών", του φιλικού ή ακόμη και του συγγενικού περιβάλλοντος των συλληφθέντων.

Πιστεύουμε ότι η αλληλεγγύη προς τους αιχμάλωτους του κοινωνικού πολέμου θα πρέπει να προέρχεται από το ανταγωνιστικό κίνημα στο σύνολό του, στο βαθμό που μπορεί να την στηρίξει το κάθε κομμάτι του.

Σημαντικές προσπάθειες για την οικονομική στήριξη των φυλακισμένων αλλά και των διωκόμενων αγωνιστών έχουν πραγματοποιηθεί τα τελευταία χρόνια, δομές οικονομικής ενίσχυσης, συνελεύσεις, εκδηλώσεις, καφενεία οικονομικής ενίσχυσης, συναυλίες και συζητήσεις που στοχεύουν στην έμπρακτη αλληλεγγύη με τους συντρόφους που βρίσκονται σε καθεστώς δίωξης ή αιχμαλωσίας.

Σε πολιτικό επίπεδο, η αλληλεγγύη αποτελεί τον δίαυλο επικοινωνίας των διαφόρων εκφάνσεων και τάσεων εντός του ανατρεπτικού κινήματος, αποτελεί έναν από τους θεμέλιους λίθους της αναρχικής κοσμοθεώρησης.

Ειδικά για τους συντρόφους που βρίσκονται στην φυλακή, η παραγωγή δημοσίου λόγου αποτελεί ανάχωμα απέναντι στην επικοινωνιακή παντοδυναμία των εξουσιαστικών μηχανισμών που προσπαθούν να απονοηματοδοτήσουν την πολιτική υπόσταση των συντρόφων. Ο λόγος όσων συμμετέχουν στις καθημερινές εξεγέρσεις θάβεται κάτω από την ηχορύπανση περί των πράξεων, ενώ η εικόνα της τηλεόρασης επιχειρεί να καθορίσει το πώς αντιλαμβανόμαστε τα γεγονότα. Πέρα από αυτό, η παραγωγή δημοσίου λόγου αναδεικνύει νέες θεματικές που εντάσσονται στο κίνημα και στον αγώνα. Οι φυλακισμένοι αγωνιστές, από τη θέση που βρίσκονται, και καθώς η επικαιρότητα στην εποχή του θεάματος τρέχει με ιλιγγιώδεις ρυθμούς, συμβάλλουν με μια ψύχραιμη ανάλυση και δίνουν τροφή για σκέψη στο κίνημα, να το ενδυναμώνουν και να αποτελέσουν ενεργό κομμάτι του. Πάνω σε αυτό το σκεπτικό και λόγω της αριθμητικής αύξησης των αναρχικών κρατουμένων, μέσα στις φυλακές έχει δημιουργηθεί η δομή αυτή όπου παίρνει θέση πάνω σε δημόσια σε ζητήματα και παράγει τον αναρχικό λόγο μέσα από τη φυλακή εξαγοντάς τον στο κίνημα.

Η Πρωτοβουλία Αναρχικών κρατουμένων τον τελευταίο χρόνο παράγει λόγο για θέματα που αφορούν την φυλακή, το κίνημα αλλά και την κοινωνία ενώ ανάμεσα στους φυλακισμένους έχει ξεκινήσει ο διάλογος για την δημιουργία ενός δικτύου κρατουμένων όπου θα παράγει λόγο σπάζοντας με αυτόν τον τρόπο την απομόνωση που επιχειρεί ο εγκλεισμός.

Η αλληλεγγύη πέρα από ασπίδα για τον ίδιο τον κρατούμενο ή διωκόμενο σύντροφο μέχρι αυτός να επιστρέψει στους κόλπους του κινήματος και το πεδίο του αγώνα, αποτελεί και ασπίδα για το ίδιο το κίνημα. Καθώς το κράτος προσπαθεί να καθιερώσει νέες μεθόδους καταστολής, η αλληλεγγύη αποτελεί το ανάχωμα στα σχέδιά του. Ότι έδαφος εγκαταλείπουμε καταλαμβάνεται από το κράτος. Έτσι, πλέον κάθε εισβολή σε σπίτι ονομάζεται έρευνα σε γιάφκα, ακόμη και όταν δεν βρίσκουν τίποτα απολύτως.

Το αναρχικό κίνημα δεν μπορεί παρά να είναι ένα πολύμορφο κίνημα. Κάθε μέσο και επιλογή αγώνα νοηματοδοτείται τόσο από το υποκείμενο, όσο και από τις συνθήκες κάτω από τις οποίες επιλέγεται. Όλα τα εργαλεία μας είναι το ίδιο χρήσιμα, φτάνει να ξέρουμε πως και πότε θα τα χρησιμοποιούμε.

Στην περίπτωση των 6 αναρχικών συντρόφων, Μπουρζούκου, Πολίτη, Ρωμανό, Μιχαηλίδη, Ντάλιου, Χαρίση βλέπουμε αυτή την πολυμορφία.

Στη σημερινή συνθήκη και εποχή που ο καπιταλισμός δείχνει το πιο ωμό και βάρβαρο του πρόσωπο, ο αγώνας που διεξάγεται από τον αναρχικό και ευρύτερα ριζοσπαστικό χώρο κάθε άλλο παρά μάταιος είναι. Προβάλλει πραγματικές προοπτικές για την οικοδόμηση μιας διαφορετικής κοινωνίας, μέσω της βίαιας ανατροπής του υπάρχοντος, μέσω της επαναστατικής διαδικασίας.

Ζούμε σε μια εποχή που το επίπεδο της σύγκρουσης με την κρατική εξουσία έχει αναβαθμιστεί, ενώ όλο και περισσότερα κοινωνικά κομμάτια παίρνουν ενεργό μέρος στην σύγκρουση αυτή. Μια κατάσταση δύσκολα διαχειρίσιμη για την εξουσία. Μια κατάσταση που για το επαναστατικό κίνημα αποτελεί γόνιμο έδαφος. Ας κινηθούμε σε αυτή την κατεύθυνση, ας ψηλαφίσουμε τις λεπτές γραμμές που ενώνουν τους επιμέρους αγώνες μεταξύ τους, με οδηγό την αλληλέγγυα στάση και πράξη.

Μέχρι την ολική απελευθέρωση, μέχρι την επανάσταση

εισήγηση -μέρος β'

Η υπόθεση του Βελβεντού δεν είναι αποκομμένη, αλλά τμήμα αδιαχώριστο ενός ευρύτερου κατασταλτικού σχεδιασμού. Το σχήμα της “ομπρέλας”, έτσι όπως εκφράστηκε στην Ιταλία με το δόγμα *Marini*, δεν είναι ένα τυχαίο και επιχειρησιακά ουδέτερο κατασταλτικό σχήμα. Η “ομπρέλα”, δηλαδή το τσουβάλιασμα ανόμοιων πολιτικών αναφορών σε ένα κοινό οργανωτικό μοντέλο, αποσκοπεί, εάν όχι στην αποπολιτικοποίηση, στη δημιουργία πολιτικής σύγχυσης, ταυτίζοντας και εξισώνοντας όχι μονάχα διαφορετικές, αλλά ακόμα και αντιθετικές τάσεις μέσα στον αναρχικό χώρο. Έτσι, παρά το γεγονός ότι 10 άτομα έχουν αναλάβει την πολιτική ευθύνη για τη συμμετοχή τους στη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, το κράτος πεισματικά και με αστεία στοιχεία προσπαθεί να στριμώξει όλες τις τάσεις του αναρχικού χώρου κάτω από το ίδιο οργανωτικό μοντέλο, κάτω από την ίδια πολιτική στέγη.

Αυτό δεν είναι τυχαίο, καθώς το δεύτερο βήμα είναι το πέρασμα από το σχήμα της “ομπρέλας”, στο σχήμα της “υπέρ- ομπρέλας”, μέσα από το θεώρημα του δήθεν κοινού Διευθυντηρίου, όπως εκφράστηκε και επισήμως από τα χείλη του Νίκου Δένδια. Σύμφωνα μ’ αυτό το θεώρημα όλες οι ένοπλες οργανώσεις συντονίζονται από ένα κοινό διευθυντήριο, το οποίο και δίνει εντολές στο ιεραρχικά κατώτερο στρώμα των εκτελεστών αυτών των διαταγών. Γι αυτό κι ο τρομονόμος εισάγει την έννοια του “διευθυντή τρομοκρατικής οργάνωσης”, μιλώντας όχι μόνο με ποινικούς όρους, αλλά και όρους οικονομίας και μανάτζμεντ. Αυτό το σχήμα διευθυντικού κέντρου- εκτελεστικής περιφέρειας, πέρα από τη πολιτική σύγχυση που προσπαθεί να δημιουργήσει, επιδιώκει να απονοματοδοτήσει την επαναστατική δράση από τα πραγματικά της κίνητρα και να παρουσιάσει τους αναρχικούς ως έναν ιεραρχικά δομημένο πολιτικό χώρο. Εσχάτως και η Χρυσή Αυγή προσχώρησε σε αυτή τη παραφιλολογία, γράφοντας στην ιστοσελίδα της: «η συμμορία των τρομοκρατών είναι μία και μόνη, έστω κι αν εμφανίζεται τότε ως σχέτα επαναστατών, τότε ως επαναστατικός αγώνας, τότε ως ΣΠΦ κτλ και αποτελείται από τους ίδιους πάντα ληστοτρομοκράτες».

Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, με τη θεωρία των δύο άκρων, η εξουσία διεκδικεί εκ νέου το μονοπώλιο της βίας, αφού μέχρι πρότινος η επαναστατική αντι-βία ήταν σε μεγάλο βαθμό ηθικά νομιμοποιημένη σε ένα τεράστιο κομμάτι του κοινωνικού σώματος (ακόμα και του πιο συντηρητικού). Επιδιώκει την εξίσωση της πολιτικής αντιβίας, που είναι η επιστροφή ενός μέρους της συστημικής βίας, με την ωμή βία του ναζιστικού παρακράτους, που η ίδια άλλωστε τροφοδοτεί ή ανέχεται κατά καιρούς ανάλογα με το συμφέρον που έχει στην εκάστοτε πολιτική συγκυρία.

Όσοι καταδικάζουν τη βία από όπου κι αν προέρχεται, εξισώνουν την δυναμική αντίσταση των καταπιεσμένων σε κάθε γωνιά του πλανήτη με τη βία της αντεπανάστασης. Εξισώνουν τη βία του Ισραήλ, με τις σφεντόνες των ανήλικων παλαιστίνων, τις γενοκτονίες και την εξολόθρευση άμαχου πληθυσμού από τους φασίστες, με την αντιφασιστική βία των λαών. Η καταδίκη της βίας από όπου κι αν προέρχεται είναι το σύγχρονο ιδεολόγημα στο οποίο προσκυνούν οι κοινοβουλευτικοί εκπρόσωποι της βίας. Είναι η σύγχρονη δήλωση νομιμοφροσύνης και υποταγής της καθεστωτικής αριστεράς στους νικητές του εμφυλίου.

Η καταδίκη της βίας από όπου κι αν προέρχεται ως προαπαιτούμενη δήλωση υποταγής και κύρους, είναι το αστικό ιδεολόγημα πάνω στο οποίο ξετυλίχθηκε η αντιδραστική θεωρία των δύο άκρων. Ουσιαστικά αυτό που η εξουσία διαμνύει με αυτή τη θεωρία μέσα από τους συνεργάτες της που διαμορφώνουν και τη πολιτική ατζέντα της κυβερνητικής πολιτικής είναι ρητό: όσοι αμφισβητούν το κρατικό μονοπώλιο της βίας, όσοι τολμήσουν να αντισταθούν στην εκμετάλλευση, στα μνημόνια και στον κοινωνικό φόβο θα αντιμετωπίζονται ως εχθροί του καθεστώτος και θα εξοντώνονται από τους νόμιμους εκπρόσωπους και εκφραστές της βαρβαρότητας. Από το νόμιμο πολιτικό άκρο. Οι φυλακές, τα βασανιστήρια, οι διώξεις, η καθημερινή κρατική τρομοκρατία είναι η πολιτική αντιπρόταση της εξουσίας για το “ξεπέραςμα της βίας”.

Πέρα, όμως, από τα καθ' ημάς, θα πρέπει να βλέπουμε κάθε υπόθεση δίωξης αναρχικών μέσα στα κοινωνικά της συμφραζόμενα. Είναι γεγονός πως πάνω στις ράχες των αναρχικών γίνονται οι πρόβες καταστολής για να χτυπηθούν ευρύτερα τμήματα της κοινωνίας. Στο νέο κατασταλτικό δόγμα, στόχος δεν είναι μονάχα η επαναστατική εμπροσθοφυλακή, αλλά και η πειθάρχηση όλων των καταπιεσμένων, των Αποκλεισμένων, των πληβειακών και προλεταριακών στρωμάτων. Στόχος είναι το σβήσιμο από το χάρτη κάθε μορφής απειθαρχίας και ανυπακοής, ήπιας ή δυναμικής, μεταρρυθμιστικής ή επαναστατικής. Κάθε έκφραση ριζοσπαστικοποίησης που θα διαταράξει την κανονικότητα του καπιταλισμού, κάθε εμπόδιο στην “Ανάπτυξη” και την “Ανάκαμψη” της Οικονομίας, κάθε ανάχωμα στην επελάουσα λεηλασία των ζώων μας, θα τεθεί στο στόχαστρο μιας αναβαθμισμένης κατασταλτικής επίθεσης. Έτσι, μια ειδική μονάδα ημι-στρατιωτικού τύπου, με ειδικό σκοπό την καταπολέμηση της “τρομοκρατίας” και της βαρειάς εγκληματικότητας, όπως είναι η ΕΚΑΜ, θα χρησιμοποιηθεί όχι μονάχα εναντίον ένοπλων ή καταληψιών αναρχικών, όχι μονάχα για τη διενέργεια τραμπούκικων ερευνών στις φυλακές, αλλά και για την καταστολή εργατικών αγώνων και απεργιών. Οι ίδια ειδική μονάδα θα χρησιμοποιηθεί και για να τεθεί υπό αστυνομική κατοχή μια ολόκληρη περιοχή, οι Σκουριές Χαλκιδικής, για να ικανοποιηθούν οι δασοκτόνες ορέξεις των καπιταλιστών χρυσοθήρων της Ελντοράντο.

Πλέον το κράτος δεν αρκείτε στη χρήση των συμβατικών κατασταλτικών δυνάμεων, που είναι υπεραρκετές για την επιβολή της “έννομης τάξης”, αλλά χρησιμοποιεί μια ειδική “αντιτρομοκρατική” μονάδα. Θέλει να εσωτερικεύσει την εικόνα της στρατιωτικοποίησης

της καταστολής, μιας και απαραίτητος όρος επιβολής του οικονομικού νεοφιλελευθερισμού είναι ο αστυνομικός-στρατιωτικός κεύθισανισμός. Μέσα σε συνθήκες συστημικής κρίσης, το Κεφάλαιο και ο κρατικός του μηχανισμός, αδυνατώντας πλέον να δημιουργήσουν την κοινωνική συναίνεση και συνοχή μέσω των παροχών του παρελθόντος, προσπαθούν να τη δημιουργήσουν μέσω της συγκρότησης του Κόμματος του Νόμου και της Τάξης. Γι αυτό άλλωστε δεν χτυπιούνται μονάχα οι αναρχικοί, οι απεργοί, οι κάτοικοι της Χαλκιδικής κλπ., αλλά και κομμάτια των Αποκλεισμένων που η ύπαρξή τους και μόνο θεωρείται απειλή. Έτσι καλλιεργείται ένα παραληρηματικό κλίμα ηθικού πανικού από τα Μ.Μ.Ε., για να στρωθεί το χαλί του αυταρχικού αμόκ εναντίον των μεταναστών, των οροθετικών ιερόδουλων, των Ρομά κλπ..

Εν τέλει, οδηγούμαστε σε μια επιταχυνόμενη στρατιωτικοποίηση της καταστολής, με τη δημιουργία μεικτών αστυνομικό-στρατιωτικών μονάδων (όπως η EUROGENDFOR) και με τις ασκήσεις καταστολής διαδηλώσεων από επίλεκτα σώματα, όπως οι ασκήσεις Καλλίμαχος και Πυρπολητής. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι οι “χακί ματατζήδες” της 71ης αερομεταφερόμενης ταξιαρχίας. Πρόκειται για έναν ευέλικτο σχηματισμό άμεσης αντίδρασης που μπορεί να μεταφέρεται επιχειρησιακά σε ελάχιστο χρόνο, με χρήση στρατιωτικών αεροπλάνων και ελικοπτέρων. Είναι μέλος της δύναμης άμεσης αντίδρασης του NATO (NRF) με στόχο την αντιμετώπιση διεθνών κρίσεων, την αποτροπή μαζικής μετανάστευσης και την υποστήριξη “αντιτρομοκρατικών” επιχειρήσεων. Είναι αξιοσημείωτο επίσης, πως ενώ ρητά απαγορεύεται η ανάμειξη του στρατού σε ζητήματα εσωτερικής καταστολής, στρατιωτικές μονάδες συμμετείχαν στις επιχειρήσεις εντοπισμού των δραπετών των φυλακών Τρικάλων.

Η θεωρία των δύο άκρων, λοιπόν, που αναμασάται εσχάτως, δεν είναι μια ελληνική ιδιαιτερότητα. Εισάγεται ως τμήμα των προσαρμοσμένων στη συστημική κρίση δογμάτων καταστολής της Ε.Ε. και του NATO. Ξεκινώντας από την ντιρεκτίβα της ΕΕ που ταυτίζει τον κομμουνισμό με τον ναζισμό και καταλήγοντας στο ψήφισμα που εισήγαγε ο φρανκιστής ευρωβουλευτής Πέδρο Αγκραμούντ, με το οποίο ταυτίζονται τα αντικαπιταλιστικά και ριζοσπαστικά κινήματα με τον ισλαμικό φονταμενταλισμό και τον φασιστικό εξτρεμισμό, ο λεγόμενος “πόλεμος κατά της τρομοκρατίας” διευρύνεται και μετατρέπεται σε πόλεμο κατά της κοινωνικής ριζοσπαστικοποίησης. Έτσι, τα κράτη προτρέπονται στη χρήση δυσανάλογης κατασταλτικής βίας, αφού κάθε κατάληψη (είτε αναρχικών, είτε απεργών και εργαζομένων) θεωρείται ως τετελεσμένη ή οιονεί τρομοκρατική ενέργεια, ενώ κάθε διαδήλωση θεωρείται δεξαμενή άντλησης ένοπλων μαχητών. Με τον τρόπο αυτό, διαφορετικές μορφές πάλης, με διαφορετικό επίπεδο άσκησης βίας (ή ακόμα και μη βίαιες μορφές πάλης) συγχωνεύονται ως προς την κατασταλτική τους αντιμετώπιση, μιας και αποτελούν εμπόδια για την Αγία Ανάπτυξη και Ανάκαμψη του καπιταλισμού (εάν ζούσαμε σε άλλες εποχές θα ακούγαμε και τη φράση: “οικονομικό σαμποτάζ”).

Ήμαστε πολύ πιο κοντά απ’ όσο νομίζουμε στην εποχή που περιγράφει ο Δημήτρης Μπουρζούκος: «Πολύ πιθανόν να έρθουν μέρες που η αφισκοκόλληση θα είναι “προτροπή σε εγκληματική πράξη”, η συμμετοχή σε πορείες θα αποτελεί “σύσταση εγκληματικής οργάνωσης”. Μέρες που κάθε στέκι, κάθε κατάληψη θα βαφτιστεί γιάφκα. Αυτές τις μέρες δεν τις φοβόμαστε τις περιμένουμε».

τοποθέτηση Φοίβου Χαρίση και Αργύρη Ντάβλιου:

Στη μέση αυτής της δικαστικής αίθουσας λοιπόν.
Περικυκλωμένοι απ' τα γουρούνια της αστυνομίας, ενώπιον των δικαστών των ζώων μας.
Αιχμάλωτοι στους νόμους του δικού σας συστήματος.
Παζάρια με αριθμούς πάνω στη λαβωμένη μας ελευθερία.
Και λέξεις καλά γρασαρισμένες για να κάνουν όσο πιο φανερή γίνεται:
ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ ΜΑΣ

«Κάθε λέξη που γράφεις είναι συνένοχη με το νοηματικό περιεχόμενο του κειμένου σου.
Δεν υπάρχουν ελεύθερες λέξεις» (Τ. Σινόπουλος)

Καλύτερα. Οι λέξεις είναι συνένοχες με τα στόματα που τις εκφράζουν. Κουβαλάνε τις αντιλήψεις μας, κρύβουν νοήματα, δηλώνουν προθέσεις. Είναι αυτές οι λέξεις που ξέμειναν για να καθρεφτίζουν την οργή μας και να ξεκλειδώνουν τις πόρτες των κελιών μας. Ανάπηρες μεν αφού εδώ και μισό χρόνο περίπου έχουν στήσει στο ραντεβού το κυνήγι της ελευθερίας στο Δρόμο μα όντας αποφασισμένες να αναμετρηθούν στα ίσα με τους εκθρικούς σας λόγους, με τις φλυαρίες του εγκλεισμού και τις υποταγμένες κραυγές του κόσμου της φυλακής.

Για να ξεκινήσουμε λοιπόν. Συνηθίζετε να μιλάτε για "αθώους" και "ενόχους". Όχι μόνο να μιλάτε, αλλά να ξεδιαλέγεται ανθρώπων για μέσα ή έξω απ' τα κάγκελα βάση της "αθωότητας" ή της "ενοχής" τους. Επικαλείστε όρους όπως η "δικαιοσύνη" και η "αδικία". Η άλλες όπως η "νομιμότητα" και η "παρανομία".

Δε θα επιχειρήσουμε να σας πείσουμε ανοίγοντας διάλογο. Μιλάμε διαφορετικές γλώσσες, κάνουμε διαφορετικές επιλογές. Η υποκρισία σας ξεχειλίζει, η δειλία σας είναι ολοφάνερη. Και η εκδίκηση που θα σας πνίξει ήταν, είναι και θα είναι ντυμένη με όλη τη λύσσα του κόσμου, τη λύσσα όλων των ανθρώπων που κάποτε -σε αίθουσες σα κι αυτήν εδώ- εξορίσατε στη χώρα του ποτέ, εκεί όπου ούτε στους χειρότερους εφιάλτες σας δε θα μπορούσατε να ζήσετε.

Μη κάνετε τον κόπο. Οι γραμμές των συνταγματικών σας βιβλίων, των νομοθεσιών και των άρθρων που έχετε μπροστά σας δε μπορούν να χωρέσουν τα δικά μας όνειρα, τις επιθυμίες μας, τα οπλισμένα μας συναισθήματα.

Δε θα συζητήσουμε εδώ μέσα για τις "αθώες" ιδέες μας και τις "αγνές" ιδεολογίες μας. Οι ιδέες και οι ιδεολογίες κοιμούνται στα παραμύθια. Και το παραμύθι του κόσμου σας στάζει αίμα, υψώνει κάγκελα, διακόπτεται από βασανιστήρια και περισσεύει σε υποκρισία. Το παραμύθι του κόσμου σας κρύβει πίσω απ' τις φανταχτερές του εικόνες και τις στολισμένες λέξεις του ίδιο το ΘΑΝΑΤΟ.

Οποιαδήποτε κίνηση ξεγλιστρά απ' την ιερή δαγκάνα των νόμων σας πρέπει να κυνηγηθεί, να εντοπιστεί, να τιμωρηθεί. Για να επιβεβαιωθεί η ουσία της παντοδυναμίας του συστήματός σας. Για να λειτουργήσει αποτρεπτικά για όποιον τυχόν σκέφτεται να πράξει παρόμοια.

Οποιαδήποτε κίνηση παρεκκλίνει απ' την ηθική, την κανονικότητα, τα θεσπισμένα πλαίσια υγείας και σεξουαλικότητας ήταν και θα είναι προς διωγμό. Οι σάρκες των άπιστων της ιεράς εξέτασης μυρίζουν ακόμη ενώ οι καιροί αλλάζουν και ο κόσμος σας εξευγενίζεται. Οι εξόριστοι λεπροί στις μέρες μας θεραπεύονται, η επιστήμη της ιατρικής προοδεύει, οι "τρελοί" δεν είναι το θέαμα για τις κυριακάτικες βόλτες των αστών αλλά "γιατρεύονται" στα ψυχιατρεία. Τα παραδείγματα πολλά. Κάποια επιμένουν να διατηρούν την ωμότητα και τη σκληρότητα ξεχασμένων αλλοτινών καιρών. Και κάποια φορούν τα καλά τους για να ξεγελάσουν.

Οι λέξεις περί αθωότητας και ενοχής -ας μη γελιόμαστε- δε βγαίνουν μόνο απ' τα δικιά σας στόματα όταν τελειώνει η εκάστοτε δίκη. Πολύ πριν οι έννοιες αυτές στριφογυρίζουν μέσα στις συνειδήσεις του κάθε πολίτη, σπινθηρίζουν ανθρώπους ως "επικίνδυνους", "μιαρούς", "εκτός κοινωνίας". Οι ετυμηγορίες και τα δικαστήρια είναι καθημερινά, συμβαίνουν παντού.

Στα δελτία ειδήσεων όπου δημοσιογράφοι δεν έχουν να ζηλέψουν τίποτα απ' τις εξουσίες σας, στις αστυνομικές επιχειρήσεις- εκκαθαρίσεις στα γκέτο της εξαθλίωσης.

Στις αυστηρές ποινές των αφεντικών απ' τη Μανωλάδα μέχρι τη Γερανίου πάνω σε μετανάστες και εργαζόμενους, στις θανατικές καταδίκες τόσων και τόσων είτε στα σύνορα και στις θάλασσες είτε μέσα στα ΑΤ και τα κρατητήρια.

Στα караβοτσακισμένα όνειρα, στη βίαιη περιθωριοποίηση, στους μικρούς και μεγάλους εξευτελισμούς, τις διάχυτες φασιστικές συμπεριφορές, στα δημοκρατικά πογκρόμ. Στο δάχτυλο που δείχνει πάντα εκείνον που ξεχωρίζει...

Η σκιά του δικαστή κρύβεται πίσω από συμπεριφορές που γεννιούνται δίπλα μας, τα εδώλια των κατηγορουμένων είναι γεμάτα. Τα πρόσωπα ταλαιπωρημένων και βασανισμένων μεταναστών, οι εξεγερμένοι των κολαστηρίων τύπου Αμυγδαλέζας. Οι τηλεοπτικά βιασμένες πόρνες. Οι μικροπαραβατικοί που χτίζετε μέσα στα τσιμέντα. Οι τοξικομανείς που τους προσφέρετε για θεραπεία εξοντωτικές ποινές. Ένας απόκληρος κόσμος για τιμωρία σε φυλακές, ψυχιατρεία, κέντρα "φιλοξενίας", στην απαξίωση και περιφρόνηση κάθε νομοταγούς μυαλού. Ένας κόσμος στη μέση βαφτισμένος ως περιθώριο ενώ γύρω του έχει στηθεί ένας παρανοϊκός χορός αιματοβαμμένης ιστορίας σας.

Αναρωτιόμαστε το που να αναζητήσουμε τους δικούς σας "αθώους". Ναι, τους δικούς σας αθώους πολίτες, άξιους να κατέχουν μια θέση στα λαδωμένα γρανάζια της μηχανής. Να τους ψάξουμε μήπως στους τίμιους και σκληρά εργαζόμενους υποταγμένους στη σαρκοφάγα ρουτίνα; Σε κείνους τους ρουφιάνους που με αντάλλαγμα μια ευνοϊκότερη μεταχείριση εκπορνεύουν την αξιοπρέπεια τους; Στις ταυτότητες και τους ρόλους που δωρίζει καθημερινά το κουκλοθέατρο του παραλόγου μιας κοινωνίας σα κι αυτή;

Αντιστρέφουμε τους εσωτερικούς μονολόγους καθενός και καθεμιάς και ειλικρινά προβληματιζόμαστε σχετικά με τις ελαφριές ποινές που απολαμβάνει η αθώα απάθεια.

Η αθωότητα βρωμάει αδιαφορία, ατομισμό, υποταγή, ευνουχισμένη κριτική σκέψη, σιωπή. Έχει να προτείνει μια ζωή μέσα στα σύνορα που εσείς χαράζετε, μια ζωή οριοθετημένη σε συμβάσεις, απαγορεύσεις, προκαθορισμένες επιλογές.

Ζούμε σ' έναν κόσμο όπου η εξουσία και τα πλοκάμια της έχει τρυπώσει στη καθημερινή ζωή όλων μας, σε κάθε γωνιά όπου φυτρώνει η ανθρώπινη ύπαρξη.

Οι σταθερές δομές της όπως η αστυνομία, οι πολιτικοί, το επιχειρηματικό σκυλολόι ή οι τεχνοκράτες της επιστήμης αποτελούν την άμεση προσωποποίηση του εχθρού. Τον εχθρό με ονόματα και διευθύνσεις. Πρόκειται για τη συσσωρευμένη δύναμη εξουσίας πάνω σε συγκεκριμένα πρόσωπα με ξεκάθαρες ευθύνες και σαφείς αντεπαναστατικές θέσεις. Ένα σύμπλεγμα ανθρωποειδών που από τα εκάστοτε πόστα του διοικεί, ελέγχει, καθυποτάσσει, δολοφονεί, πειραματίζεται.

Είναι αλήθεια πως αυτό το σύμπλεγμα ατόμων έχει κάνει τις δικές του επιλογές ζωής και εργασίας που το καθιστούν στην αντίπερα όχθη της νοητής διαχωριστικής γραμμής που εμείς χαράζουμε. Στοχοποίηση χωρίς διάλογο ή κριτική. Επίθεση.

Στο παραπάνω σύνολο ανήκει και η δικιά σας σιχαμένη κάστα.

Ποια παραπάνω αφορμή για να τσακίσεις τους μπάτσους που σκορπούν τη βία στις γειτονιές, στις διαδhlώσεις, που υπερασπίζονται ένοπλα την άγια νομιμότητα;

Ποιον επιπρόσθετο λόγο να αναζητήσουμε για να επιτεθούμε στους φασίστες ή τους πολιτικούς προϊστάμενους του σάπιου συστήματος;

Γιατί να αιτιολογήσουμε τις ληστρικές μας επιδρομές στις τράπεζες που κρατάνε στα χρηματοκιβώτια τους τον κλεμμένο μας χρόνο;

Παρόλα αυτά δεν υπάρχει μονάχα ο παραπάνω πυρήνας εξουσίας, ο στόχος που οφείλουμε να βρούμε το κατάλληλο μέσο για να του επιτεθούμε. Θα μιλήσουμε για την εξουσία ως διάχυτη κοινωνική σχέση μεταξύ των ανθρώπων. Για κείνα τα αόρατα πλέγματα εξουσίας στην εκμετάλλευση, την υποκρισία, την επιβολή του ισχυρού. Τη καταναλωτική και ανταλλακτική σχέση. Τη σχέση αλλοτρίωσης και θεάματος.

Οι κοινωνικές σχέσεις και οι εξουσίες τους θυμίζουν το ρώσικο παιχνίδι της "Ματριόσκα". Το γνωστό παιχνίδι όπου μέσα από μία ξύλινη συναρμολογούμενη κούκλα-φιγούρα ξεπηδούν και άλλες μικρότερες πανομοιότυπες με την αρχική φιγούρες. Και μπορεί οι κούκλες να διαφέρουν σε μέγεθος αλλά είναι ίδιες σε χαρακτηριστικά, χρώματα, μορφή. Πάντα με το ίδιο όνειρο για ανέλιξη και το ίδιο χαμόγελο με ξυράφια. Είναι αυτή η μεταφορά που χρησιμοποιούμε για να καταδείξουμε την αναπαραγωγή σχέσεων εξουσίας απ' τη κορυφή της κρατικής συγκεντρωτικής εξουσίας στα άπειρα πεδία της κοινωνικής ζωής.

Περάσαμε απ' τα σχολικά μπουντρούμια της πλήξης, της ανίας των σχολικών θρανίων, των χαμένων ωρών μέσα σε τέσσερις τοίχους. Περάσαμε και από τα πανεπιστήμια με τους φοιτητές τους και το μαχητικό τους ρόλο, αυτόν της δήθεν επαναστατημένης νεότητας. Τι ειρωνεία!

Γνωρίσαμε τη πλήξη των απομονώσεων που γεννά ο σύγχρονος κόσμος. Στις φυλακές-διαμερίσματα, στους ασφυκτικούς δρόμους, στα γεμάτα μαγαζιά. Στις οικογένειες, τις σχέσεις φίλων, τις ερωτικές σχέσεις. Εκεί όπου τα πραξικοπήματα της επανάληψης βιάζουν τη ζωντάνια της ύπαρξης, όπου οι αριθμοί ασελγούν στο άγνωστο και στο τυχαίο,

όπου η οικονομία αλυσσοδένει τα βιώματα. Αφουγκραστήκαμε τους ανήσυχους ύπνους μέσα στη μητρόπολη, αντικρίσαμε τα κενά βλέμματα, ακούσαμε τις προσταγές των αφεντικών και είδαμε τα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς. Όλα τα πρέπει της σύγχρονης ζωής.

Ο κόσμος μας έχει μια μεγάλη ικανότητα: να συμπαρασύρει στους ρυθμούς του, σ' αυτές τις ιλιγγιώδεις ταχύτητες τις φωνές αντίδρασης, τις διαμαρτυρίες εναντίον του, τα διλήμματα που γεννά ο ίδιος. Να θάβει τις αντιφάσεις του. Να εξοστρακίζει τις σφαίρες γ' αυτόν. Ορμητικός χείμαρρος υπερπληροφόρησης, τεχνολογικής εξέλιξης, αναισθησίας.

Για να τελειώνουμε. Είμαστε απ' τη πλευρά του αγώνα κόντρα στην εξουσία.

Στην όχθη της διαφορετικότητας.

Στους ορκισμένους εκθρούς της κανονικότητας.

Πλάι στους κυνηγημένους, στους κατατρεγμένους, στους απόκληρους.

Στο κομμάτι του κόσμου της Παρανομίας που δε παζαρεύει την Αξιοπρέπεια του και λυσσασμένα αναζητά την ελευθερία.

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΤΟΛΜΑΜΕ ΝΑ ΕΠΙΤΕΘΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΤΑ ΧΑΣΟΥΜΕ ΟΛΑ.

* * *

Και τώρα που τελείωσε αυτό το "μανιφέστο" ή όπως αλλιώς γουστάρετε εσείς να το βαφτίσετε θέλουμε να αφιερώσουμε κάποιες σκέψεις μας σ' αδέρφια μας που τόσο αγαπήσαμε και άλλο τόσο μας λείπουν, που τόσες στιγμές κλέψαμε μαζί και άλλες τόσες θα ξαναζήσουμε σα βρεθούμε:

Άγνωστο το που βαδίζουμε. Να, κοίτα. Τα μάτια μου κρύβουν ένα τεράστιο πάθος για Ζωή, τα χέρια μου έχουν οπλιστεί.

Αυτοί με όπλισαν. Μου έμαθαν τι είναι μίσος, τι φόβος, πώς να επιτίθεμαι.

Ξέρεις κάτι; Μπορεί τώρα η μοναξιά να είναι φίλος σου, κι η θλίψη κολλητός δικός μου.

Ταυτόχρονα όμως γυρνάνε οι μύλοι απ' τα όνειρα μας.

Εδώ οι τοίχοι της φυλακής ψηλώνουν μέρα με τη μέρα, κάνουν έναν παγερό κύκλο γύρω μου και με πνίγουν. Οι προβολείς βιάζουν το σκοτάδι της νύχτας που μέσα στη συντροφιά του αλπτέψαμε...

Ένα βιβλίο εξάλλου η ζωή μας. Ριψοκίνδυνες βόλτες, επιθετικές διαθέσεις, άνθρωποι που αγαπάμε.

Παντού συναγερμοί. Κρότοι - πυροβολισμοί - ουρλιαχτά. Κηλίδες από αίμα αφήνουν τα δικά τους αιώνια αποτυπώματα.

Και η φλογερή σου ανάσα μου τρύπησε τα στήθια.

Α, και εκείνες οι ασφάλειες θυμάσαι που χόρευαν σα τρελές; Επόμενο καρέ; Τρέξιμο για να ξεφύγεις απ' τα περιπολικά.

Ένα χάος η ζωή μου. Τρένο αναμνήσεων και καταγιστικών ανυπάκουων μοτιβών.

Από δω κι από κει. Φυγόδικοι από κοινωνικούς συμβιβασμούς, παράνομοι στις νόρμες που νοσούνε τις ζωές μας.

Άραγε σκέφτηκες ποτέ να εγκαταλείψεις;

Να μου αφήσεις το χέρι και να γυρίσεις πίσω;

Ένα χαμόγελο αμύχανο μπορεί να ξεφύγει, ένα δάκρυ μπορεί να κάνει λίγο ακόμη υπομονή. Για το τέλος θα σου ψιθυρίσω πάντως πως τίποτα δε μένει ανεκπλήρωτο και αναπάντητο.

Ρεσάλτο λοιπόν απ' τις τρύπιες επαναλαμβανόμενες καθημερινές συναναστροφές.
Θα ανανεώσουμε προς το παρόν το ραντεβού μας στα δικά μας άστρα, τα ιδιαίτερα, τα απόρθητα...

ΚΑΙ ΝΑ ΘΥΜΑΣΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ: Εκεί όπου μας κλέψανε την ελευθερία- ένα πρωινό του Απρίλη- σε θυμάμαι να απομακρύνεσαι με σκυφτό το κεφάλι. Και εκεί όπου οι χρόνοι της διαφυγής σου μετράνε αντίστροφα είμαι κι εγώ, είμαστε και 'μεις να τσιλιάρουμε το παρελθόν και να αγωνιούμε για την Αλλαγή.

ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΟΛΑ ΓΙΑ ΟΛΑ

τοποθέτηση Νίκου Ρωμανού και Γιάννη Μιχαηλίδη:

Σήμερα ξεκινάει το θέατρο σκιών που θέλετε να ονομάζεται δικαστήριο.

Είναι κάτι παραπάνω από ξεκάθαρο ότι πρόκειται για ένα δικαστήριο όπου δικάζονται αναρχικοί επαναστάτες που έχουν αρνηθεί το σύστημα και τις παροχές του και έχουν περάσει στην επίθεση εναντίων του.

Για αυτό και έχετε κατασκευάσει δεκάδες «ειδικά» πραξικοπήματα για να μας αντιμετωπίσετε.

Ειδικές αίθουσες δικαστηρίου, ειδικές μεταγωγές, ειδικοί αντιτρομοκρατικοί νόμοι, ειδική αστυνομική προστασία.

Όλα τα παραπάνω παραδείγματα είναι συγκαλυμμένες παραδοχές που κάνετε καλυπτόμενοι πίσω από την ευελιξία και τη διγλωσσία που σας παρέχει το σύστημα. Στην πραγματικότητα είστε τόσο δειλοί που ντύνετε όλη την παραπάνω παρωδία με τα πιο γελοία επιχειρήματα και αρνείστε να παραδεχτείτε το προφανές.

Ότι είμαστε σε πόλεμο, είμαστε αντίπαλοι σας και ανάμεσα μας υπάρχει μια εμπόλεμη διαχωριστική γραμμή. Επανάσταση και Αντεπανάσταση.

Αλίμονο, δεν είμαστε αφελείς για να πιστεύουμε ότι λατρεύετε τον «ειδικό» σας ρόλο από κάποιο ιερό καθήκον.

Οι ποινές που θα μας καταδικάσετε είναι πολιτικά υπαγορευμένες από τους πολιτικούς σας προϊστάμενους που πιστά υπηρετείτε για να ανελιχθείτε στην ιεραρχία της μαφίας σας και να καταλάβετε τα κομβικά αξιώματα που διακαώς επιθυμείτε.

Κοινώς είστε «ειδικοί» συμπερονοτολόγοι της κακιάς ώρας. Ήρθατε σήμερα εδώ στολισμένοι με όλη τη σοβαροφάνεια και την επιβλητικότητα που απαιτείτε για τέτοιες «ειδικές» περιστάσεις. Άλλωστε δεν είναι λίγο να αποδίδετε δικαιοσύνη και να περιφρουρείτε την νομιμότητα. Οι πολιτικοί σας προϊστάμενοι σίγουρα θα σας ανταμείψουν για αυτό το κατόρθωμα.

Όσο για εμάς τουλάχιστον θα έχουμε την τύχη να καταδικαστούμε με επισημότητα.

Γιατί όσον αφορά τους χιλιάδες κρατούμενους και τις οικογένειες τους που αγωνιούν και κρέμονται από τα χείλη σας, οι καταδίκες τους μάλλον εξαρτώνται από διαφορετικά κριτήρια.

Εκεί αυτό που παίζει ρόλο για εσάς είναι αν ήταν νόστιμο το μενού της καντίνας, αν είχε κίνηση στο δρόμο για τη δουλειά σας, αν ευχαριστηθήκατε όπως πρέπει το προηγούμενο βράδυ.

Ας μην γενικεύουμε όμως, το ξέρουμε ότι υπάρχουν και εξαιρέσεις.

Ξέρουμε πως όταν βρεθούν εκείνοι που έχουν τα χρήματα και την πρόσβαση στα κυκλώματά σας, θα εξετάσετε με επιείκεια τις περιπτώσεις τους και οι πύλες της ελευθερίας θα ανοίξουν. Αυτό είναι το αίσθημα δικαιοσύνης που σας διακατέχει.

Και κάπως έτσι η δικαιοσύνη αποδόθηκε. Μπορείτε να κοιμηθείτε ήσυχοι σήμερα. Οι στρατιές των νεκροζόντανων φαντασμάτων που θερίσατε με τις καταδίκες σας δεν θα σας στοιχειώσουν για απόψε.

Αξιότιμοι κύριοι δικαστές, η δικαιοσύνη σας από όπου και αν την παρατηρήσεις σέρνει το αποκρουστικό άρωμα του θανάτου.

Είστε νεκροθάφτες που φροντίζετε να αποφασίσετε την ποσότητα της φορμόλης που θα μας ρίξετε για να μας διατηρήσετε σε μια μόνιμη κατάσταση εξαίρεσης, να μας κρατάτε ζωντανούς σαν μουσειακά εκθέματα, στις χώρες του παγωμένου χρόνου, παρών στην επιβίωση, απών από την πραγματική ζωή.

Εμείς δεν κρυβόμαστε πίσω από τα δάχτυλο μας και φροντίζουμε ώστε οι προθέσεις μας να γίνουν ξεκάθαρες.

Είμαστε αναρχικοί αντάρτες πόλης, εχθροί της οικονομίας, της δημοκρατίας, της αστυνομίας, του στρατού, της αστικής δικαιοσύνης, των φυλακών, των νόμων, της τεχνοεπιστήμης. Ενάντια σε ότι υποδουλώνει και καθυποτάσσει την ελευθερία του ατόμου.

Ναι! Για εμάς οι τράπεζες είναι οι βασικοί πυλώνες της οικονομικής δικτατορίας και θα αποτελούν παντοπινό στόχο επίθεσης. Είτε απαλλοτριώνοντας τον πλούτο τους για να ενισχύσουμε τις δομές του αναρχικού αγώνα, είτε καταστρέφοντας τες σε μια διαδήλωση, είτε ανατινάζοντας τες σε μια αντάρτικη επίθεση.

Και εσείς μέσα από αυτή την δίκη έχετε ως τελικό στόχο να τις υπερασπιστείτε τιμωρώντας παραδειγματικά την επιλογή του να οπλιστείς και να στραφείς εναντίον τους. Με λίγα λόγια είστε η καλύτερη απόδειξη για τον τρόπο που οι εξουσίες διαχείρισης του υπάρχοντος, διαπλέκονται μεταξύ τους με μοναδικό σκοπό την διαιώνιση της κυριαρχίας τους.

Όμως τώρα που μιλάμε ευθέως ήρθε η ώρα να πέσουν και οι δικές σας μάσκες.

Έχετε το θράσος να μας καταδικάσετε σαν ληστές.

Όμως εσείς και η φάρα σας είστε οι νόμιμοι ληστές που ρουφάτε χρόνο από τις μοναδικές ζωές των ανθρώπων στο όνομα μιας υποταγμένης κοινωνίας.

Αν λοιπόν κάποιοι είστε υπόλογοι αυτοί είστε εσείς. Και το σφυροκόπημα των αναπάντητων ερωτημάτων γυρίζει σαν τσεκούρι πάνω από τα κεφάλια σας.

Πόσες οικογένειες έχετε καταστρέψει με τις καταδίκες σας; Πόση καταπίεση και πόνο έχετε προκαλέσει μέσα από τους θεσμούς που με τόσο πάθος προασπίζεται; Για πόσες «αυτοκτονίες» κρατουμένων μέσα στα σωφρονιστικά σας καταστήματα είστε ηθικοί αυτουργοί; Πόσους ανθρώπους έχετε οδηγήσει στον αργό θάνατο της φυλακής;

Πόσα χρόνια ανθρωπίνης ζωής έχετε ληστέψει στην ζωή σας; 5.000-10.000-20.000;

Αλήθεια όταν επιστρέψετε στην φαινομενική ασφάλεια του σπιτιού σας παριστάνοντας τον καλό οικογενειάρχη σκουπίζετε το αίμα στο χαλάκι των ποδιών;

Ας μην μιλήσουμε καλύτερα για τα χρηματικά ποσά που έχουν πάρει οι βαρόνοι της μαφίας σας με αντάλλαγμα μια ευνοϊκότερη μεταχείριση. Καλύτερα να διενεργήσετε κάποια «ανεξάρτητη» επιτροπή να εκδώσει τα πορίσματα της. Εξάλλου όπως παντού έτσι και στον κλάδο σας οι διαφθορά είναι συνώνυμο της τιμιότητας.

Για αυτούς τους λόγους θεωρούμε περιττό να αναφερθούμε για την αξία που τοποθετούμε στην ζωή σας.

Όπως και εσείς με την σειρά σας εκμηδενίζετε καθημερινά την αξία τόσο της ζωής μας όσο και χιλιάδων ανθρώπων έτσι και εμείς πιστεύουμε ότι δεν έχετε κανένα δικαίωμα να ζείτε.

Να είστε σίγουροι ότι αν βρισκόμασταν σε θέση ισχύος οι καταζητούμενοι θα ήσασταν εσείς. Και όπου σας εντοπίζαμε θα σας τσακίζαμε ολοκληρωτικά.

Για αυτό μην διστάσετε ούτε λεπτό να μας εκδικηθείτε με τον τρόπο σας για τις βλασφημίες και τις απειλές μας, να είστε σίγουροι ότι με την πρώτη ευκαιρία θα πράξουμε και εμείς το ίδιο απέναντι σας.

Οι μάσκες έπεσαν κύριοι δικαστές και εμείς δεν έχουμε σκοπό να τις ξαναφορέσουμε για να υποκριθούμε απέναντι σας.

Καλή επιτυχία στην νέα σας παράσταση και στον θεατρικό σας θίασο.

Εμείς αποχωρούμε από την δίκη και σας επιστρέφουμε με όλη μας την περιφρόνηση το δικαίωμα στην απολογία και τα ελαφρυντικά σας.

Αφού λοιπόν αισθάνεστε την ανάγκη να δικάσετε, δικάστε τις άδειες καρέκλες μας. Δικάστε τες μόνο καλά με όλο το αίσθημα δικαίου που σας διακατέχει. Είναι το μόνο που μπορείτε να κάνετε με εμάς.

Γιατί την αναρχία που έχουμε μέσα στα κεφάλια μας δεν θα καταφέρετε να την δικάσετε ποτέ, όσο τιμνένο και να ρίξετε για να μας θάψετε, όσες φυλακές και να χτίσετε για να μας στοιβάξετε, όσα χρόνια και αν μας καταδικάσετε, όσους αντιτρομοκρατικούς νόμους και αν θεσπίσετε για να είστε πιο αυστηροί στις θεατρικές σας παραστάσεις.

Η αναρχία μας θα δραπετεύει ξανά και ξανά για να συναντήσει ελεύθερα πνεύματα, να χτίσει ελεύθερες σχέσεις, να αναζητήσει νέους συνεργούς, να σας κυνηγήσει και να σας επιτεθεί. Μέχρι να σας διαλύσει. Αυτή είναι η αναρχία που έχουμε μέσα μας.

Αν είστε ελικρινής με τους εαυτούς σας αφήστε στην άκρη τους δικονομικούς θεατρνισμούς και τους υποκριτικούς σας κομπασμούς και καταδικάστε μας προκαταβολικά.

Ούτε βήμα πίσω! Όλα για την Ελευθερία! Ζήτω η Αναρχία!

τοποθέτηση Δημήτρι Μπουρζούκου:

Ο λόγος που βρίσκομαι εδώ -απέναντί σας- δεν είναι σε καμία περίπτωση για να εκμαιεύσω τη συμπόνια σας, να ζητήσω συγχώρεση ή να διεκδικήσω μία δίκαιη δίκη. Λέξεις και έννοιες όπως δίκαιο και άδικο, το σύστημα που υπηρετείτε έχει φροντίσει να τις εκφυλίσει και να τις απονοματοδοτήσει πλήρως. Δε δέχομαι κανένα φρουρό της αστικής νομιμότητας, κανένα σκλάβο της εξουσίας να με κρίνει και να με καταδικάσει. Βρίσκομαι, εδώ, σήμερα, σε αυτό το θέατρο συμβολισμών, για να σας υπενθυμίσω ότι πάντοτε θα υπάρχουν άνθρωποι αποφασισμένοι, άνθρωποι του αγώνα που δεν υποτάσσονται στη φαινομενική παντοδυναμία σας. Βρίσκομαι εδώ, ως αναρχικός, πολέμιος και εχθρός σας, για να αντιστρέψω τους όρους της μάχης, για να βγω από τη θέση άμυνας που εσείς θέλετε να είμαι και να περάσω στην επίθεση. Για να τονίσω τη διαχωριστική γραμμή ανάμεσα σε δύο κόσμους. Σε αυτόν της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της εξουσίας που εσείς εκπροσωπείτε και σε αυτόν του αγώνα, της αλληλεγγύης, της επανάστασης που κομμάτι του είμαι κι εγώ.

Άλλη μία μάχη στον αιώνιο πόλεμο των επαναστατών ενάντια στην κυριαρχία. Και όπως σε κάθε μάχη, δεν είμαστε μόνοι μας, έχουμε δίπλα μας, νοητά και φυσικά, συντρόφους, αγωνιστές, ανθρώπους που συνθέτουν τον κόσμο του αγώνα. Βρίσκομαι εδώ για εμένα, για όσους συντρόφους έχουν βρεθεί στη θέση μου πριν από εμένα αλλά και για όσους θα βρεθούν στο μέλλον. Προσθέτοντας μια στιγμή αγώνα στη συλλογική μνήμη.

Μπορεί, λοιπόν, για τώρα να βρίσκομαι εγώ εδώ και εσείς να κανονίζετε τα χρόνια που θα μου φορτώσετε, χρόνια που για εσάς δεν είναι παρά άλλο ένα νούμερο που έρχεται να προστεθεί στα χιλιάδες που με ευκολία μοιράζετε- είναι βλέπεις πιο ελαφρύ το “ηθικό” βάρος έτσι και σας προσφέρει έναν ήσυχο ύπνο τα βράδια. Μπορεί, λοιπόν, για τώρα να έχουν μοιραστεί έτσι οι ρόλοι, όμως σίγουρα θα έρθει η στιγμή- αν όχι για εσάς, για αυτούς που θα ακολουθήσουν το βρώμικο έργο σας- που θα γεμίσουμε τα όνειρά σας εφιάλτες. Που οι φωνές χιλιάδων εξεγερμένων θα αντηχούν ταράζοντας τη φαινομενική σας γαλήνη. Και τότε οι ρόλοι δε θα έχουν πλέον καμία σημασία, τότε η εξουσία και η δύναμή σας θα τσαλακωθούν και οι επιλογές σας θα σας βαραίνουν. Ίσως αυτή η μέρα να αργήσει, το πιο πιθανό είναι να μην προλάβω καν να τη ζήσω. Παρόλαυτά, όσο περνάει αέρας από τα πνευμόνια μου και αίμα από τις φλέβες μου δε θα σταματήσω να αγωνίζομαι γι αυτό. Για την επανάσταση, για την ελευθερία.

ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ

Γράμμα των έξι συντρόφων

Είναι σίγουρα ωραίο και ταυτόχρονα απαραίτητο να αναζητάμε συνεχώς λόγια να ερμηνεύσουμε και να αναλύσουμε το βαθύτερο νόημα της αλληλεγγύης.

Η ανάπτυξη της θεωρίας σε επίπεδο, τόσο ουσίας όσο και διάχυσης, είναι κινητήριος δύναμη προς το δρόμο για την ανάπτυξη της κοινότητας αγώνα. Το αμφίδρομο της σχέσης επιβεβαιώνεται μέσα απο τη διαρκή επικοινωνία και την αποτύπωση με λέξεις αυτού του κράματος: βιώματος, προσωπικής εμπειρίας και θεώρησης του αγώνα γενικότερα και του ζητήματος της αλληλεγγύης ειδικότερα.

Αυτο που ζήσαμε στις 29 Νοέμβρη στην αίθουσα του δικαστηρίου είναι η υλική υπόσταση των προταγμάτων μας και των "ονείρων" μας. Κάθε προσπάθεια αποτύπωσης και "εγκλωβισμού" όλων των συναισθημάτων, της δύναμης, σε γραπτό λόγο είναι καταδικασμένη στη μετριότητα. Ποτέ δε θα μπορέσουμε -εμείς τουλάχιστον- να περιγράψουμε με λόγια, λόγια που καλώς ή κακώς εμπεριέχουν τη μουντάδα ενός ανελεύθερου κόσμου, την αίσθηση πραγμάτωσης των πιο δυνατών επιθυμιών μας.

Μετά απο αρκετούς μήνες φυσικής απομόνωσης μας, η παρουσία συντρόφων και η ένταση με την οποία "μπερδευτήκαμε" ανάμεσα σε αγκαλιές και βλέμματα, μας έδωσε την αίσθηση/εικόνα δύο "φουσκωμένων" ποταμών που συναντιούνται αμέσως μετά την καταστροφή ενός φράγματος.

Αυτό, σύντροφοι, το σπάσιμο της απομόνωσης, νοητής και πραγματικής, αυτό το στοίχημα εκεί μέσα, το κερδίσαμε.

Ναι, η αλληλεγγύη είναι ένα από τα όπλα μας. Και αυτό το όπλο δε θα μπορέσει κανένας μπάτσος ποτέ να βρεί την "γιάφκα" που το κρύβουμε.

Υ.Γ : Αφορμή γι' αυτό το κείμενο υπήρξε η πρώτη μέρα του δικαστηρίου, παρ' όλα αυτά κάθε σύνθημα, κάθε πανό, κάθε αφίσα που κολλήθηκε, κάθε εμπρησμός, κάθε κίνηση αλληλεγγύης μας γεμίζει δύναμη με τον ίδιο ακριβώς τρόπο.

**ΜΑΖΙ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΣΑΠΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΜΑΖΙ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ**

Οι Αναρχικοί: Νίκος Ρωμανός, Φοίβος Χαρίσης, Αργύρης Ντάλιος,
Ανδρέας Δημήτρης Μπουρζούκος, Δημήτρης Πολίτης, Γιάννης Μιχαηλίδης